

M.A.
N.A.
C.E.H.I.

HAYLEY
STONEOVÁ

PLUS

Machinace

Vyšlo také v tištěné verzi

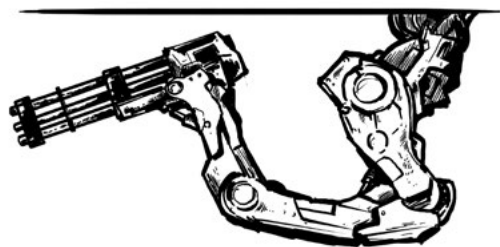
Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Hayley Stoneová
Machinace – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**MA
CHI
NA
CE**

**MA
CHI
NA
CE**

**HAYLEY
STONEOVÁ**

PŘELOŽILA JOHANA ELIÁŠOVÁ

PLUS

*Mým rodičům, kteří mě seznámili s Hvězdnými válkami
a dali tak vzniknout celoživotní posedlosti sci-fi a fantasy.
Za to všechno můžete vy.
Mám vás ráda.*

KAPITOLA PRVNÍ

Nikdy tu nebyli žádní uprchlíci.

Žádní stateční přeživší, kterým se nakonec podařilo od-
vysílat nouzový signál. Žádní opozdilci, co by na poslední
chvilí unikli vyhlazení Skagwaye nebo Whitehorsu. Kolem
nás je sníh, led a v dálce vykuchané město Anchorage, jeho
panorama je zmrzačené a rozdrčené, vyplňují ho rozbité zbytky
obchodů a lidských domovů. Od své předchozí návštěvy
vím, že město je pomalu pohlcováno mořem, které mění jeho
centrum v ledovou tříšť. Nikdy tu ale nebyli žádní uprchlíci.

Je to past.

Tahle myšlenka mnou projede jen pár vteřin předtím, než
země vybuchne a já schytám několik ran do hrudníku, které
mě srazí na záda. Nejdřív si říkám, že jsem v pořádku. *V pořádku.*
Protože od toho přece mám neprůstřelnou vestu, ne?

Snažím se rozhýbat nohy, přikázat jim postavit se, pohnout
se. Ale necítím je. Po zádech uniformy se mi rozlije nevysvět-
litelné teplo a v puse cítím pachut jako u zubaře. Tenhle detail
přebije všechno ostatní, vynoří se s děsivou přesností – realita
přetvořená v krvavé kopí, jehož hrot do mě proniká. *Takhle
chutnají moje plíce.*

Ne. Nejsem v pořádku.

„*Rhono!*“ křičí Camus. Přiskočí ke mně, ale přes sníh na-
hromaděný u hlavy ho slyším tlumeně.

„Camusi,“ vydechnu ztěžka. „Camusi. Camusi.“ Jeho jmé-
no je modlitba. Jako bych ho vyzývala, aby mě zachránil.

Klekne si ke mně. Obličej – dlouhý orlí nos, lícní kosti
vysoké a ostré jako jeho oči – mu potemní, uvržen do stínu

aureoly světla za jeho hlavou jako u středověké ikony, jen obráceně. Možná je to takhle lepší. Nevidím mu do tváře ztrhané panikou. Jenom cítím polibek jeho tmavých vlasů, jak mě lechtají na tváři, když mě ze všech sil snaží zvednout zpátky na nohy.

Jakmile mnou pohne, vykřiknu a na bělostnou kombinézu mu dopadne tmavá krev. Rozpíjí se jako Rorschachova skvrna.
Co vidíte?

„Ne,“ zamumlám. „Je pozdě. Camusi, je pozdě.“

„Ne,“ odmítá. Zkouší to znovu.

A já znovu vykřiknu. „Camusi!“ Slabou ruku mu přitisknu na rameno. „Přestaň. Prosím.“

Z úst mi pořád vytéká krev, a když si ji setru – jako kečup nebo hořčici –, zůstane mi na rukavici a dlouhá šmouha se táhne po rukávu bundy. Když se snažím nadechnout, zející díra v hrudníku sípe. Připadám si jako balon, ale nechci odletět pryč.

„Musíme tě odsud dostat.“ Rukou v rukavici mi odhrne vlasy z obličeje a rudé prameny přilnou k ledové krustě. V tu chvíli tu rukavici nenávidím. Chci cítit jeho kůži, jeho rty, tíhu jeho těla, ještě jednou. „Stroje –“

„Už se stalo.“ Zostra se nadechnu, ale je to těžší a těžší.
„Podívej se na mě, Camusi. Jsem jako jehelníček.“

Na rty se mi prodere úsměv, jako utopenec plující na hladině jezera. Ani umírání zjevně nezvládne potlačit můj smysl pro humor. Plus pro mě.

Vítr musí foukat od severu, protože nám do očí vhání kouř a halí nás do našedlého závoje. Zápach popela se sem celkem hodí, jako by nastával konec světa. A ten hluk... Pořád slyším vrčení nedalekých strojů, výboje statické elektřiny a taky masitější zvuky probíhajícího masakru a kovu nožícího se do lidských těl.

Umírají. Můj tým, mí přátelé, umírají. *Kvůli mně.*

„Musíš mě tu nechat,“ vybídnu Camuse.

„To ani náhodou.“ Camus mě popadne za ruce a pevně mi je přitiskne na sípající ránu v hrudi, aby ji zacpal, a přikáže mi, ať je tam držím. „Vydechni,“ nařídí mi a převrátí mě na stranu, abych mohla snadněji dýchat zdravou plící. Když to zjevně nepomáhá, postěžuju si a on mi opatrně pomůže zpátky do polosedu. Shrbím se do jeho hluboké náruče.

A myslím jenom na to, že *on to neví*.

Hlavou se mi honí myšlenky, rozmotávají se jako klubíčko, jehož vlákno se zachytilo o křídlo stíhačky. *Měla bych mu to říct. Měla bych mu to... říct. Co jsem udělala.*

Možná je to poslední příležitost...

„Vrátím se ti,“ zašeptám, hlavu opřenou o Camusovo rameno. Před očima se mi začíná zatmívat. Mizí – nebo mizím já. Každopádně je čím dál těžší ho vidět, vidět ten obličej, který nade všechny miluju.

„Rhono,“ říká Camus a já mu očima visím na rtech a snažím se soustředit na jeho slova. „Rhono, zůstaň se mnou. Zůstaň vzhůru. Otevři oči. Vydrž. Pomoc...“ Vím, co chce říct. *Pomoc je na cestě*. Chce mě ujistit, dát mi něco, čeho se můžu držet. Ale pomoc nepřijde. To my jsme měli být ta pomoc.

Tiskne mi ruku, snaží se mě tu udržet. Kéž by to šlo.

Bože, nechci umřít.

Po tvářích se mi valí slzy, cítím jejich teplo. Nevím, jestli jsou moje, nebo jeho. „Miluju tě,“ dostanu ze sebe, i když se dusím krví. Přivine mě k sobě, skloní se a ochutnám popel na jeho rtech, suchých a popraskaných od větru. Škrábou a dřou po těch mých – tak opravdové, tak hmatatelné – a já se snažím nabýt vědomí jako princezna probuzená z kletby.

„Vrátím se ti,“ zopakuju neslyšně. „Nenechám tě – nenechám tě bojovat samotného.“ Napadne mě, že nepochopí, co mám na mysli, ale nemám dech ani energii na vysvětlování. Slova se mi v hrdle lepí jako med. Dech mi chrastí kolem kovu v hrudi a nedaří se mi zformovat myšlenky do žádného útvaru, který by dával smysl.

Aspoň že bolest ustupuje, což je příjemné, ale taky špatné.
Ne že bych potřebovala další náповědu k tomu, co už vím.
Co už mi sdělila pachut' plic.

„Rhono! Bojuj! Nezavírej oči!“

Promiň, Camusi.

„Pomoc! Potřebuju zdravotníka, hned! Kde je ksakru zdravotník?“ U posledního slova se mu zlomí hlas, vyskočí do vyšších tónů.

„Veliteli!“ odpoví mu někdo milion kilometrů daleko. „Musíme jít. Hned.“

Mám

před tebou

náskok

KAPITOLA DRUHÁ

Po smrti se probudím v kovovém lůně.

Prvních pár sekund jsem v klidu, hovím si na místě, kde mě nedostihnou žádné myšlenky. Kde se mě nikdo – *nic* – nemůže dotknout. Pak mě zasáhne pocit, tak cizí, že ho nejprve neumím pojmenovat. Bezpečí. To je ono. Sladké osvobození od strachu a úzkosti, které byly posledních pět let nepříjemnou konstantou mého světa. Půlka desetiletí, skoro pětina mého života.

Nakonec se to strojům povedlo. Jsem mrtvá. Musím být mrtvá, protože už teda rozhodně nejsem nikde poblíž Anchorage. Takže vyhráli, já prohrála. Je ostuda, jakou úlevu cítím.

A přeče.

Boj nezanechal mé tělo v takovém stavu, jaký bych čekala. Svaly mám napjaté, zatínají se při občasném zakymácení, které ve mně ještě před chvílí vyvolávalo touhu se schoulit uvnitř toho slova – *bezpečí, tak jemné slovo* – a znovu usnout.

Namísto toho se mi s každým okamžikem vracejí smysly – nejdříve zakalený, rozmazaný zrak, následuje nasládlá chuť umělé hmoty a pronikavý zápach chemikálií, který mě pálí v nozdrách.

Špatně. Rozbzučí se ve mně strach jako zpanikařený sršeň uvězněný v domě. *Špatně. Špatně. Všechno je to špatně.*

Kromě obličeje mám celé tělo ponořené v čiré tekutině a pozoruju ji, jak se při tlumeném burácení chvěje. Skrz neprůhledné víko mého útočiště každou chvíli něco problemskne a zbarví vodu dočervena. Jenom světelný klam. Nebo ne? Aníž se ujistím, že – *zase* – nekrvácím, začnu se vzpírat.

Když se zkusím nadechnout, poprvé zaznamenám bolest. Něco mi vězí v krku. Dusím se, dávivý reflex se projevuje v plné síle, zoufale si snažím vyrvat intubační trubici. Prsty mám ztuhlé, jakoby artritické a nové, šmátrám rukama. Nějak se mi podaří tu věc vytáhnout, lapám po dechu.

Jsou tu hadičky. Zrovna jsem si jich všimla – desítky a desítky hadiček jako droboučké křečové žíly připojené k mým pažím a k celému nahému tělu. Mizí ve stěnách mého očištění o velikosti metr krát dva. Nejděsivější je ta jeho záhadnost.

Jak jsem se sem dostala?

Kde to je, to sem?

Najednou se mi sevře hrud': nemůžu dýchat. Umírám? Ne. Jenom hyperventilace. Přitisknu si na hrudník ruku – přísahám, že srdce se mi snaží prokopat žebry ven – a snažím se potlačit narůstající hysterii, dělám, co můžu, abych se jí zbavila.

Panika nepomůže, napomínám se. Jenom to zhorší.

Ale to mi nezabrání bušit do stropu toho malého vězení v naději, že se víko otevře.

TED!

V mlze rozpoznávám tvary, rozmazanou siluetu nějakého člověka – nebo lidí – pobíhajícího kolem.

„Pomoc,“ zařvu, abych vyzkoušela svůj hlas. Vyjde ze mě jen nesrozumitelný šepot. Ubohé. Zkusím to znovu. „Pomoc!“ Modlím se, aby to bylo dost nahlas a aby si toho spolu s mým bušením někdo všiml.

Objeví se mužský obličej a na skle přilepené dlaně. Jestli něco říká, tak ho přes to sklo neslyším.

„Dostaňte mě odsud!“ křičím a hrůza v hlase zlikviduje i tu špetku důstojnosti, která mi zbývala. „Prosím! Proboha, dostaňte mě *ven!* Já chci ven!“

Teď už do skleněné klenby kopu i chodidly. Pokusím se o páku, zády zatlačím o zem a vzepřu se. Spíš sebou ale jen tak plácám ve vodě. Dráty se mi omotají kolem rukou a nohou, překáží mi, a hlavně mi brání v úniku.

Když mi ten muž zmizí z dohledu, frustrace rázem přemění strach ve vztek. Což je vlastně příjemnější. Vztek zvládám.

„Hej! Nechoď pryč! Kam jdeš?“ Kdo ví, jestli mě vůbec slyší. Ale něco mi říká, že ať už je to kdokoli, je mou poslední nadějí.

„Vrať se! Pořád jsem tady! *Jsem tady! Nechoď. Pryč.*“

Při každém slově tluču pěstí do stropu, i když hlas, rozdrásaný tísní, mi slábně.

A pak se ozve ostrý sykot dekomprese, jako by sto lidí vydechlo najednou. Komora se otevře a víko se z poloviny odsune a pak se zasekne. Ten muž už je zpět a společnou silou se nám víko podaří odsunout úplně.

Možná je to deliriem, ale obejmu ho, svého neznámého zachránce, a ani nedokážu slovy vyjádřit vděk – ale nějaká se mi podaří dát dohromady.

„Děkuju,“ opakuju pořád hloupě. „Děkuju, děkuju.“

Nevím, jestli to náhodou není ten, kdo mě do toho pouzdra původně zavřel, ale teď záleží jedině na tom, že mě odtamtud vytáhl.

„Promiň.“ Zručně odpojí elektrody a sundá ze mě všechny hadičky. „Promiň, moc mě to mrzí.“

Pomůže mi ven a přikryje mě něčím, co vypadá spíš uměle než jako látka. Mozek zaznamená, že je to protišoková fólie. A pak je najednou všechno studené a drsné a nevlídné. Vráti se k počítači opodál a já pomrkávám v umělém světle, které i nadále přeblikává mezi bílou a červenou, občas úplně zhasne a místnost se otřese. Houkají sirény, naléhavé nebezpečí. Nebezpečí. Nebezpečí, Wille Robinsone.

Moment. Odkud se table myšlenka vzala?

Kolem nás je pět dalších nádrží stejných jako ta, ve které jsem byla já. Kdo ví, co je v nich. Nebo kdo.

Jsem natolik zaneprázdněná snahou pochopit, co se to děje, že si nevšímnu, že na mě mluví.

„Rhono.“ Krátce zvedne prsty od klávesnice a luskně. „Rhono.“

Když to řekne poněkolkáté, podívám se na něj. Zní mi to povědomě. Možná nějaké jméno? Muž na mě s očekáváním hledí. Nevím, co chce za odpověď. Nerozumím ani otázce.

„Kolik si toho pamatuješ?“

„Pamatuju?“

Vzhledem k okolnostem a všeobecnému chaosu se mnou má pozoruhodnou trpělivost.

Očima téká mezi mnou a monitorem, prsty zběsile poletují nad klávesnicí, i když se zrovna nedívá na obrazovku. „Víš, kdo jsem?“ *Klap klap klap klap*. Ty hlasité úhozy mě rozptylují a já mhouřím oči a snažím se za jejich doprovodu soustředit. „Nebo kde to jsi?“

Času není moc, to mi nikdo ani nemusí říkat, ale stejně pár vteřin zkoumám jeho profil. Má štíhlý a hranatý obličej a nemůže být o moc starší než já. Dvacet šest, dvacet sedm maximálně. Hnědé vlasy má sice krátké, ale rozčuchané a neupravené, tu a tam mu odstávají. Na to, že je to vědec nebo doktor nebo co, nepůsobí moc duchapřítomně. I když se neusmívá – ať už z toho monitoru čte cokoli, tíží ho to natolik, že mu koutky úst směřují dolů jako kotva –, na obou tvářích má zřetelné dolíčky. Spodní ret má růžový a opuchlý, jako by se do něj kousal. Zlozvyk z nervozity. To vím jistě. *Vím*, že ho znám.

Něco ale v hlavě nemám v pořádku. Něco tam chybí, včetně jeho jména a jaký k sobě máme vztah.

„Ne.“ Hlas mi přeskočí. „Co se mnou je?“

V tmavých očích má chápatý a lítostivý pohled plný něhy. Nijak tím nezmírňuje moji stoupající hrůzu. Přestane psát. „Je příliš brzy,“ řekne spíš pro sebe než ke mně.

„Co?“

„Promiň.“

To je počtvrté nebo popáté, co se omluvil, a já si začínám říkat, že pro to možná má dobrý důvod, že je zčásti zodpovědný za to, v jakém jsem stavu. Přesto si ale nemůžu pomoci

a věřím mu. Nevím přesně proč. Je v tom víc než jeho vlídné králičí oči nebo to, že mě osvobodil. Ať už je to cokoli, moje srdce i instinkty souhlasí: je to dobrý člověk. Nejspíš. A momentálně taky to jediné, co mám.

„Není čas na vysvětlování,“ řekne. „Musíme jít.“

„Co oblečení?“ navrhnou, stále ještě zabalená do protišokové fólie.

Rychle odvrátí oči. „Á! Jasně.“ Pár úhozů na klávesnici a poodejde ke skříni, otevře ji a vytáhne něco, co vypadá jako neoprenová kombinéza, až na to, že není černá, ale bílá. Když mi ji podá, všimnu si v látce jemné termovrstvy, která má zadržovat teplo. Určitě jsme někde, kde je zima.

Nečekám, až se otočí. Na cudnost není čas. Je to ale jedno, protože jakmile odložím fólii, zdvořile se ke mně obrátí zády. Nasoukám se do obleku a zapnu jej. Nepodaří se mi ale vytáhnout zip až nahoru a odkašláním požádám o pomoc. Dopne mě.

„Vcelku odvážný kousek,“ prohlásím a on se usměje. Krásným úsměvem. Tenhle muž má se smíchem dost zkušeností, pomyslím si, asi z nějaké jiné doby, jiného místa. Před vším tím šílenstvím a stroji.

„Taky budeš potřebovat rukavice.“ Už mi nějaké našel. „Abys to měla komplet.“

Zaskočí mě jeho pohotová reakce. Vzhledem k okolnostem je to tak absurdní, tak nepatřičné, že se nám oběma zasměju.

Když si rukavice začnu oblékat, zdi se znovu otřesou. Tentokrát poznám, co za tím stojí – nějaká minometná palba. Na docela dlouhou chvíli zhasnou světla a jediné, co slyším mezi přerušovaným houkáním sirény, je náš dech. Zvuk, který mě vždy uklidňoval, hlavně ve tmě. Je to život, který šeptá: *Jsem tady, jsem pořád tady, naživu.* A je to další věc, která nás odlišuje od strojů.

Měly být naše záchrana. Je to náhlé, nelítostné prozření, zcela jasné, jako bych si zrovna uvědomila zradu. Vytvořili

jsme stroje, abychom si ulehčili život, opatrně jsme si jimi nechali zavázat oči, aby nikdo neviděl, jak hrozně stravujeme planetu. Válka, přelidnění, frakování, uhlíkové emise – proč nezapojit další technologii a nedoufat, že problémy prostě zmizí?

Stroje za nás měly tyhle problémy vyřešit, aniž bychom museli měnit životní styl a kulturu. Mohly za nás bojovat, vyrábět nám jídlo, léčit nemocné a zraněné, a dokonce i vykonávat takové lehké úkoly jako dopravovat nás z jednoho místa na druhé bez znečišťování prostředí. Vyráběly se samozřejmě samy – a pokud se na tom někomu něco nezдалo, můžu se jenom domnívat, že byl umlčen firmami a vládami, které díky šťastné klientele bohatly a bohatly. Díky *nám*.

Když generátor znovu naskočí a světla se rozsvítí, někdo po mé levé straně rozrazí dveře, až uskočím, a dovnitř vejde další muž. Instinktivně sahám po zbrani u pasu – ale žádná tam není. Žádná pistole, dokonce ani prázdné pouzdro. Připadám si ještě zranitelnější, než když jsem byla nahá.

„Samueli, musíme jít,“ oznámí nově příchozí a tvrdý německý přízvuk dodá jeho ráznému příkazu na naléhavosti. „*Hned.*“

Pomalů se mi do mysli vracejí obrazy, paměť víří. *Samuel*, říkám si. Konečně si můžu k obličejí přiřadit jméno. Pokouším se soustředit a do hlavy jako by se mi hnala krev. Chvilku si říkám, jestli by nepomohlo udělat stojku. Asi ne.

Samuel.

Jo! Něco tam je. Slaboučkový záchvěv vzpomínky.

Samuel je smích za vlahého deště. Zdroj odpovědí na hodinách chemie. Běčkové sci-fi filmy. Pohřeb. Později plán. Je to přítel. *Můj* přítel.

Jak jsem mohla zapomenout?

A proč si nemůžu vzpomenout na víc?

„Už jenom pár minut,“ pronese *Samuel* od počítače. „Ještě se mi nezkompilovala nejnovější data. A taky mám problém

s lokálními servery, nereagují na moje dotazy.“ Opatrná pauza. Letmo pohlédne ke mně. „Ona se pořád ještě... aklimatizuje.“

Němec na mě hledí zpod tmavého huňatého obočí, jako bych byla jídlo, o kterém neví, jestli bude schopný ho strávit. Kdysi určitě býval blondák, asi i hezký, ale teď je samý úšklebek, šediny a únava. Ta jeho upřená zvědavost mě začíná znervózňovat. Spíš to vypadá jako podezření. *Dobře, já ti taky nevěřím.* Jeho strhaný obličej, pevný postoj ani automatická puška, kterou má přes rameno, neznačí nic přátelského. *Ale pořád je to člověk,* upomenu se. A to se počítá, mnohem víc než kdysi.

„Nech to tak,“ vyzve Samuela, ale nespustí ze mě pohled. Co čeká, že udělám? Vážím možná tak šedesát kilo i v mokrém oblečení, a mokrá teď nejsem. Už ne.

„Vteřinku,“ slibuje Samuel. „Jenom vteřinku –“

Přeruší ho tlumené zahřmění a stropní světla se rozkývou. Naše stíny se naklánějí ke zdi, stáčejí ke stropu, rostou a zase se zmenšují, rostou, zmenšují se. Skleněné kádinky na kovovém stole se chvějí a vesele zvoní, jako cinkání skleniček se šampaňským. Siréna umlkne. Pak se budovou rozlehne svištivý zvuk, jako drak chrlící plameny – hlasité a strašlivé peklo. Strop se začíná drolit a na nás se snášejí vločky omítky.

„Ne,“ vyštěkne Němec, jehož jméno stále ještě neznám. I když je o něco menší než Samuel, je rozhodně statnější – pevná, hranatá masa svalů. Popojde, popadne Samuela za límec košile a smýkne jím ke dveřím, které zřejmě vedou z budovy. „*Hned.*“

Samuel se ale nenechá přinutit ani násilím. Odstrčí ho a vrátí se k počítači. „Počkej. Musím jenom...“ Chvilí zase buší do klávesnice, několikrát mačká enter a pak prudce zavře oči. „Stroje se musely dostat až k serverům. Snažím se ty soubory zkopírovat –“ kývne směrem k přenosnému disku na stole, který je s počítačem propojen obyčejným USB kabelem – „ale počítač mi tvrdí, že jejich umístění neexistuje.“

„Jaké soubory?“ zeptám se, i když tuším, že odpověď už znám.

Samuel zaváhá. „Důležité. Životně důležité.“ Pohledem přeskóčí na Němce. „Musíme do serverovny. Přímo ke zdroji. Musíme –“

„To nejde,“ přeruší ho Němec. „Je na druhý straně základny, kousek od místa, kudy se dostaly dovnitř.“

„Máme zbraně,“ podotkne Samuel.

„Ale málo. Stroje jsou v přesile nejmíň šest ku jednomu.“

„Tak si jich vezmeme víc.“

„Ne.“ Je neústupný.

„Ulrichu, prosím,“ zkouší to. Takže se jmenuje Ulrich. Jak – no – *německé*.

K mému překvapení Ulrich soucitně nakrčí obočí. Ale pak Samuela popadne a znovu ho táhne ke dveřím. Ten se mu tentokrát nevzpírá. Poraženě mu sklesnou ramena. Naposledy se toužebně podívá na počítač, popadne disk a pokyne mi, ať je následuju.

Všichni tři vyjdeme z místnosti bez oken na dlouhou chodbu, taky bez oken. *Příjemná změna prostředí*.

Nakonec dorazíme na rozcestí, ze kterého vybíhají dvě chodby. Němec se vydá jednou, ale Samuel ho zastaví.

„Ulrichu! Kam jdeš?“

„Do skladu zbraní,“ odpoví.

„Nepřišel jsi odtamtud zrovna?“ Podívám se na jeho pušku.

„Pospíchal jsem.“ Ulrich mě probodne pohledem, jako by to byla moje chyba, že stroje na základnu pronikly tak rychle, že neměl čas být pečlivý. „Budeme potřebovat více zbraní. Éempéčka, munici...“

Nevím, co myslí těmi *éempéčky*, ale Samuel zjevně ano. „Dobře. Co zásoby?“ zeptá se. „Jestli opustíme základnu, budeme potřebovat nějaké základní vybavení.“

„Ve skladu kousek od rekreační místnosti. Už jsem ho nachystal.“ Ulrich si chytne pušku. „Potkáme se tam za pět mi-

nut. Vemte to oklikou, mimo vnitřní haly. Na rozích pozor. Pět minut.“ Zvedne ruku, jako by si se mnou chtěl plácnout, a pak odběhne.

Cestou mi Samuel vysvětlí, že i když se základna rozkládá na několika kilometrech čtverečních, v žádné části není moc velká. Hlavně proto, aby ji senzory strojů neodhalily.

„Pořád nás hledají,“ povzdechne si vyčerpaně, „systematicky pročesávají celou planetu a hledají zbytky lidského odboje, lidi ukrývající se na odlehlých místech, jako je tohle.“

Co si vybavuju z naší strategie, znamená to, že jsme někde na severu v horách. Možná na Aljašce. Vybavení navršené ve skladu tomu odpovídá.

„Vezmi si nějaké teplé oblečení a všechno jídlo, co se vejde do tamhletoho batohu,“ pokyne mi Samuel, zatímco bezpečně ukládá disk do pevného pouzdra, a pak si obleče bundu dvakrát větší než on sám. Jakmile se zapne, začne cpát izolované lahve a potraviny, které Ulrich nachystal, do modrého batohu.

Pořád si zvykám na pohyb. Končetiny mám jakoby ospalé, ale podaří se mi taky něco dělat. Nemůžu si pomoci a musím při balení pokukovat po Samuelovi. Do úkolu se pustil hrozně soustředěně. Vím, že má odpovědi na moje otázky. Taky vím, že teď asi není ten nejvhodnější čas na výsledky, ale musím se zeptat. Ze všeho toho přemýšlení už šílím a později možná nebude příležitost – záleží, jak to všechno dopadne. Stroje jsou účinní zabijáci. To můžu osobně potvrdit.

Navíc máme pět minut. Dost času na pár otázek a odpovědí.

Přemýšlím nad nějakou nenásilnou otázkou, kterou bych si ho trochu oťukala, ale pak to rychle zavrhnu. „Kde to jsme, Samueli? A jak jsem se sem dostala?“

Zastaví se a pohlédne na mě. „Aljaška.“ *Trefa.* „Kousek na jih od Brooksova pohoří, i když některé části základny sahají až do hor.“

Všimnu si, že se obratně vyhýbá druhé otázce. Hledíme na sebe, mrháme cennými vteřinami v nepříjemném tichu. Samuel vypadá jako dusící se ryba, otvírá a zavírá pusy. Snaží se, ale nemůže najít ta správná slova.

Nějaká mu tedy najdu já. „Jsem mrtvá, že jo?“ Jsem hrdá na to, jak klidně to znělo.

„To je těžko... Neřekl bych... Záleží na úhlu pohledu?“ Hodí si batoh na záda a vydá se ke dveřím. „Promiň. Možná bychom s tímhle rozhovorem měli počkat, až bude víc času –“

„Máme dvě minuty,“ zahradím mu cestu. „Mluv.“

„Rhono...“

„Rhono. To už jsi říkal. Hádám, že je to – moje jméno? Tak proč mi připadá, že ke mně nepatří? Proč si na tebe pořádně nepamatuju?“

Smutně se usměje. „Možná proto, že jsem nikdy nic pořádného nebyl.“

„Víš, že na tohle jsem se neptala.“

Nutno uznat, že Samuela moje situace dost tíží. „Nevím přesně, co se stalo. To je pravda, přísahám. A ty, ty *jsi* Rhona Longová. V jistém smyslu. Máš její DNA, identicky zakódované do poslední skryté mutace. Máš taky její osobnost, její zážitky a její vzpomínky. Nebo bys měla mít. Něco do toho přenosu muselo zasáhnout, nebo to možná je tím předčasným zahájením porodního procesu. Dokud neudělám nějaké testy, nevím to jistě.“

„To zní všechno moc hezky a vědecky, ale co to znamená?“

„Znamená to...“ Polkne. *Oddaluje to*, napadne mě. „Znamená to, že jsi klon.“

Klon. To je snad sranda. Chci vymyslet nějakou chytrou odpověď, něco pohotového, duchaplného, ale nic mě nenapadá. Žádná slova se nehodí k tomu zmatku, panice, slepému chaosu pocitů, které mnou probíhají povzbuzené adrenalinem. Víím, že je to pravda. Jedině pravda může vzbudit něco tak zatraceně hrozného.

Nakonec ze sebe dostanu: „Jak? Teda, proč? Kdo by to dělal?“

„Ty.“

Pořád se tváří hrozně omluvně. Docela bych mu chtěla jednu vlepít.

Pak se objeví Ulrich a vrazí mi do rukou pušku, čímž dost pokouší osud. „Co vám tak trvá?“ zamračí se.

Jestli mi ten Němec předtím připadal ozbrojený, tak teď je ozbrojený až po zuby. Na kalhotách ze síťované látky má několik pouzder a v každém elektromagnetickou pulzní pistoli. *Jasně, éempěčka!* Aspoň jedna záhada vyřešena. Vyše u pasu má další dvě, pár nožů a několik drahých EMP granátů. Ty poznám podle malých modrých diod po obvodu – připomínají světelný řetěz a značí, že je granát neaktivní. Alespoň zatím. A to ani nepočítám ten automat na ramenu a kdo ví, co všechno má v tom černém batohu.

Když si Ulrich všimne, jak zkoumám jeho arzenál, napůl úst se usměje. „Rád dělám věci pořádně.“

„To vidím.“

Moje vlastní zbraň není ani zdaleka tak působivá jako Ulrichova výzbroj. Jenom taková obyčejná elektromagnetická pulzní pistole. Velikostně odpovídá starým pistolím s pojistkami z dob před několika desetiletími, kdy ještě technologie nebyla naším největším nepřítelem a kulky nebyly považovány za zastaralé. Zkusím vyndat zásobník, zkontroluju hladinu energie a úspěšně jej zase zaklapnu zpátky. Je to zvláštní. Pamatuju si spoustu bojových taktik, pamatuju si, jak rozložit a zase složit zbraň, věci o válce, ale nevybavím si text oblíbené písničky nebo jakou zeleninu jím nejraději nebo jestli ji mám vůbec ráda.

Poprvé uvažuju nad tím, jaký typ člověka Rhona Longová byla. A jestli jsem teď jiná. Něco víc – nebo něco méně.

Moji narůstající krizi identity přeruší další výbuch. Trefa nebo jenom těsně vedle, protože světla naposledy statečně

zablikají a pak nastane tma. Síla nárazu mě málem shodí na zem. Ustojím to tak, že se přidržím stolu. Prsty mi kloužou po kovu, ale na poslední chvíli se chytnu. Pár děsivých chvilék se bojím, že se propadl strop a pohřbil nás zaživa.

„Samueli,“ ozvu se a vydám se směrem, kde jsem ho viděla naposledy.

„Vydrž,“ odpoví. „Už to skoro... mám.“ Tvář mu náhle ozáří úzký paprsek světla, zvýrazní mu vrásky. „Všichni v pohodě?“ Máchne kuželem světla směrem ke mně.

Prudce zamrkám a pak si oči zacloním rukou. „Jo.“

Samuel přesune světlo k mohutnému stínu Ulricha.

„Baf,“ prohodí Ulrich sarkasticky. „Jdeme.“

Teprve když vyrazíme, něco mi dojde: v celé budově jsem neviděla žádné další lidi. Jistě, neabsolvovala jsem žádnou důkladnou prohlídku, ale co jsem viděla, to mi připadalo jako trochu moc místa pro jednoho vojáka a jednoho technika/vědce/doktora nebo co to Samuel je, a to i s ohledem na dostatečně velký prostor, který by většina normálních lidí chtěla Ulrichovi poskytnout.

„Kde jsou ostatní?“ zeptám se Samuela, zatímco spěcháme labyrintem chodeb. Připadám si jako krysa v bludišti. Nevím, kam jdeme ani co nás tam čeká. Ulrich se chopil vedení, takže musím spoléhat na jeho orientační smysl. Udává skoro až zničující tempo, pečlivě se rozhlíží, zbraň má připravenou.

Samuel mi věnuje zvláštní pohled. „Nikdo jiný tu není.“

„Jakože už se všichni evakovali?“

„Ne. Teda, jak se to vezme. Vědci, kteří tu pracovali, se přesunuli do McKinley, ještě než jsme sem přišli. Jsme tu jenom my s Ulrichem. Sami dva poslední... asi už dva roky nebo tak nějak.“

Teď je s udiveným pohledem řada na mně. „A kde jsem byla celou tu dobu já? Myslím já-já. Ne já-klon.“ *Sakra, to bude ještě zmatek.*

„Doma na základně McKinley.“ Řekne to takovým tónem, jako by to bylo úplně jasné.

Základna McKinley. Základna McKinley... Něco mi to říká – jako bych měla v hlavě nějakou sjetou vílu, ale nakonec se rozhodnu to prozatím neřešit.

„To jsme spolu nebyli tak dlouho?“ zeptám se místo toho. Připadá mi to zvláštní, že jsem poslední měsíce předchozího života trávil bez nejlepšího kamaráda. Chyběl mi Samuel? Byli jsme spolu pravidelně v kontaktu? Jak mu bylo, když se dozvěděl, že jsem mrtvá?

Samuel se soustředí na Ulrichova záda. „Jo...“ vydá ze sebe pomalu a tím slovem prosakuje lítost. Než ho můžu začít vyslyšet, jaké pro něj naše odloučení bylo, usměje se. „Ulrich ale není tak hrozný společník. Umí fakt dobře poker. Jak si asi umíš představit, z jeho výrazu se nedá vyčíst vůbec nic.“

Netuším, jestli si dělá legraci. „Aha. A o co jste hráli?“

„Hlavně o sladkosti.“

Představa, jak Samuel s Ulrichem sedí u stolu, hrají karty a místo peněz si dávají lentilky, je na mě moc. Skoro tomu nevěřím. Ale Samuelův tón nijak nenaznačuje, že si vymýšlí. Zavrtím hlavou. „No dobře. Ale nijak to nevysvětluje, proč tu není nikdo jiný. Neměli by tu být třeba laboranti nebo tak něco?“

Než se stihnu pustit do mámení další odpovědi, Ulrich mě umlčí. Vypne baterku. Ve stejnou chvíli se náhle zastavíme a přitiskneme ke stěně. Nikdo mi nemusí přikazovat, co mám dělat, prostě to dělám. Můžete tomu říkat třeba instinkt nebo pud sebezáchovy nebo jak chcete.

Na některé zvuky nikdy nezapomenete, i když byste rádi. Vrčení motoru stroje mezi ně patří, mám ho tak zakořeněné v podvědomí, že mi v jeho staccatovém rytmu umí bít i srdce. Když ho teď poslouchám, začne se mi špatně dýchat, hrudník se mi sevře v panice, a jako bych se nemohla rozhodnout, jestli utéct, nebo zůstat a bojovat. Zadržím dech a představím si

nějaké klidné místo – tohle jsem se naučila od svého otce. Nebo teda asi Rhona od Rhonina otce, no.

Vrr-vrr-vrr. Vrčení se přibližuje a je čím dál hlasitější.

Nahmatám pistoli a snažím se najít ten nejlepší úchop. Modlím se, abych ji pořád uměla používat.

Samuel vedle mě hlasitě dýchá. Víím, že si nemůže pomoci. Není na tohle trénovaný. Patří do laboratoře, bojuje na intelektuálním poli, jeho zbraní je mozek. To nám ale teď nijak nepomůže. A nijak to nezabrání tomu, aby nás prozradil. Aby nás dostaly.

Vrr-vrr-vrr-vrr-vrr.

A dost. Někdo musí převzít iniciativu. Ulrichovi možná nevadí nechat nepřítel přijít až k nám, ale já vždycky dávala přednost útoku před obranou. Krátce si připomenu, že moment překvapení už pomohl lidstvu vyhrát mnoho bitev – a to jak ve starověku a středověku, tak i v moderní době. Takže když se odrazím od zdi a vyběhnu za roh, nemám jinou možnost než důvěřovat časem prověřenému triku. Nejasně si uvědomuju, že na mě Ulrich něco křičí, asi německy, a Samuel na mě volá, ale ani jedno mě nezastaví. Stejně už je pozdě. Už jsem si zvolila útok.

Ve zlomku sekundy, který mám na to, abych posoudila situaci, napočítám tři stroje. Mohutné siluety rozpoznám i s rozšířenými zorničkami. Ze tmy na mě zírá jejich červená optika. Jako oči příšer, o kterých jsem si jako malá myslela, že na mě vylezou ze skříně. Ten pohled mě napumpuje adrenalinem, který mi pomáhá zůstat v pohybu. Smysly mám strachem tak vyostřené, až mi připadá, že jak se ke mně blíží, slyším každé vrznutí jejich hydrauliky.

Každopádně je to ta nejlepší možná situace, protože stroje z nějakého důvodu většinou pracují v násobcích tří. Nikdo neví proč. I když se nám kdysi podařilo pár jich zajmout a rozebrat, způsob jejich naprogramování zůstává záhadou. Vííme, jak fungují, ale ne proč dělají to, co dělají, nebo proč

se obrátily proti nám. Důležitější je ale to, co víme: víme, jak je zničit.

Ještě než začnu střílet, pokleknu, abych byla menší cíl a bylo těžší mě trefit. Není to zrovna vrchol partyzánství, ale na druhou stranu, oni žádný útok nečekají.

VRR-VRR-VRR.

Než stihnou zareagovat, vydechnu a zmáčknu spoušť. Jednou, dvakrát, a znovu. Temnotu prosvětlí tři jasné bělomodré záblesky, to když v procesorech strojů pod nápořem elektrické energie dojde ke zkratu. Světelná show je krátká, ale uspokojivá. Nevykřiknou na protest, nejeví sebemenší známky bolesti nebo emocí; prostě se vypnou.

Skloním zbraň, mám trochu závrat' a jsem dost zadýchaná. Samuel s Ulrichem proběhnou kolem mě. Pořád křičí, ale teď to vypadá, že spíš na sebe, a chvíli mi trvá, než jejich rozhovor pochytím.

„Deset vteřin,“ říká Samuel a Ulrich na to odsekne něco německy. Něco jako šel? Šmel?

Samuel rozkopne hrudní dutinu stroje, sáhne dovnitř a vytáhne procesor. O pět vteřin později se podle očekávání znovu rozbzučí – srdce bezcitného stroje bije dál. Ulrich není tak ohleduplný. Do jednoho stroje mrskne granát a ke druhému přiloží ústí pušky a vypálí do něj půlku zásobníku. Nepochybují, že kdyby nehrozilo, že jich tu je poblíž víc, vystřílel by všechno.

„Co to sakra bylo?“ osočí se na mě Ulrich rozzuřeně, jakmile si na mrtvole nepřítele vybije vztek.

Připadám si hloupě. Zezačátku stačil jeden přímý zásah émpéčkem, jenže lidé nejsou ti jediní, kdo se vyvíjí a učí. I stroje jsou už chytřejší. Posílily. Teď jim trvá deset sekund, než se restartují, a zničit je je dvakrát náročnější.

„Zapomněla jsem na ten restart,“ přiznám.

„Málem jsi nás zabila!“ Stojí teď přímo přede mnou, ale nechci se nechat zastrašit.

„Mrzí mě to, stačí?“

Němec zůstane stát nehybně jako socha, mlčky, zuřivě funí, dokud nezasáhne Samuel. „Hej,“ přátelsky mu položí ruku na rameno. „Omluvila se. Měli bychom vyrazit. K přístupovému tunelu je to ještě víc jak kilometr a brzy si všimnou ztráty aktivních jednotek.“

Ulrich Samuelovu ruku prudce setřese a vydá se pryč. „Rhona by takovou chybu neudělala.“

„Já *jsem* Rhona,“ sdělím jeho zádům. A pak tišeji, jako bych chtěla ujistit sama sebe: „Jsem Rhona.“

Od Berlínské zdi ale nepřichází žádná odezva, a tak tam v rozpacích a nesvá zůstanu stát. Poprvé od výpadku světel jsem za tu tmou ráda. Takhle mi aspoň nikdo nevidí do tváře a nepozná, že se mě Ulrichova slova dotkla. Je to hrozné, když zemřete a probudíte se jako někdo jiný, ale ještě horší je, když vám to někdo připomíná. Ani nevím, jestli má pravdu, nebo ne. Nevím, co mám cítit, snad jen kromě samoty.

Samuel je za mnou s baterkou. Asi čeká, až vyrazím. Ale když vykročím, klopýtnu, i když mi v cestě nic nestojí. Jako by ze mě ten boj vysál sílu a úplně mě vyšťavil. Nechápu to. Už jsem zažila spoustu akcí, a dokonce i cvičení, která byla náročnější než tohle, ale žádné mě tak nevyčerpalo.

Opírám se o stěnu a snažím se zůstat na nohou, doufám, že to přejde. Víím, že zůstat tady znamená smrt. Po pár minutách už to ale nevydržím.

Sesunu se k zemi.

„Jsi v pořádku?“ Samozřejmě je to Samuel, kdo se stará. Skloní se vedle mě a jeho přítomnost mi překvapivě dodává klid. Cítím, jak mě chytá za ruce, ale pak mi dojde, že je to jen proto, aby mi mohl zkontrolovat pulz. Srdce mi pořád bije nepravidelně. Nemůžu popadnout dech, i když sedím.

„Jo,“ odpovím. „Jenom jsem si řekla, že si na chvíli sednu na zem.“

Zasvítí mi do obličeje baterkou, a i když je schovaný za

její září, přísahala bych, že mu na čele vidím ustarané vrásky.
„Teče ti krev z nosu, Rhono.“

„Co?“ Utrů si nos a prsty mám mokré a červené.

Nepamatuju si, že bych kdy byla přecitlivělá, ale pohled na krev mě vykolejí. Vyděsí mě. Otírám si nos, znovu a ještě jednou, snažím se krev setřít z horního rtu a pak z prstů. Nejde ale dolů a z nosu mi pořád teče. S každou kapkou mi dochází klid. Na mysl se mi dere okamžik mé smrti, kdy byl svět samá krev a oheň.

Vrátím se ti. Nenechám tě bojovat samotného.

Nějak vím, že takhle zněla moje poslední slova. Vidím obličej, někoho, o kom vím, že mi byl – *je* – drahý, ale je rozmazaný, jako bych ho viděla zvlhlýma očima. Od toho dne si nepamatuju nic.

Dusím se minulostí a potlačuju slzy, ale Samuel moje hořečné úsilí zastaví a s pozoruhodnou něžností mě chytne za zápěstí. Ještě chvíli se mu vzpírám, paličatě toužím po někom, koho si nepamatuju.

„Rhono. No tak, je to v pořádku. Je to v pořádku.“

„Co to se mnou je?“ podaří se mi dostat z oteklého hrdla.

„Vystavuješ svoje tělo většímu stresu, než na jaký je zvyklé, to je všechno.“ Navede mi ruku k nosu a prsty mi přitlačí na jeho měkké části. „Drž si to tady a za pár minut by to mělo přestat. A trochu předkloň hlavu. Nebude ti tak zle.“ Lemem bundy mi otře zbytky krve.

„Já si tě pamatuju, abys věděl,“ vyhrknu. Se stisknutým nosem hrozně huhlám, takže na chvíli povolím prsty, abych zněla normálněji. „Pamatuju si tě, Samueli.“

V obličejí se mu zračí každá myšlenka a emoce. Rozjasní se, otevře se jako květina slunci. „Opravdu?“

„Ne všechno,“ přiznám, „ale něco jo. To důležité.“

V očích mu zůstane naděje, až mi z toho cuká u srdce.

Než se může začít ptát, Ulrich nás vyruší. „Jestli neumírá, tak jdeme,“ prohlásí a bez zbytečných cavyků mě zvedne na

nohy. Neobtěžuju se zeptat, co by navrhoval, kdybych umírala. Začínám mít pocit, že tomuhle chlapovi jde nejdříve o přežití a až pak o loajalitu. I když bych ráda, nemůžu mu to mít za zlé. O přežití nám teď jde všem. Dokonce i mně.

Zejména mně.

Když vyjdeme, znovu si chytnu nos. Samuel mi pomáhá, namáčkne nás mezi zdi úzké chodby. Asi po třiceti metrech se mi začne vracet síla a po padesáti už jeho pomoc nepotřebuju. Stejně ale zůstane vedle, že prý by se to mohlo vrátit, a tehdy mi dojde, že možná taky někoho potřebuje. Říkám si, jestli bych to třeba nemohla být já.

Vrr-vrr-vrr.

Vrátí se to jako zlý sen, zrychlíme, jako by nám hořelo za patami. Celý útěk připomíná noční můru, ženeme se nekončnou chodbou ve tmě a pronásledují nás monstra, která nevidíme, ale slyšíme.

A pak jsme najednou ve slepé uličce.

„Odbočili jsme špatně?“ zeptá se Samuel. Pozoruju cestu, kterou jsme přišli, hlídám, čekám.

„Ne,“ odvětí Ulrich.

„Museli jsme někde špatně zabočit...“

„*Nein*,“ trvá na svém Němec našťvaně. Začne šmátrat po stěně, světlo Samuelovy baterky ho následuje a ozáří prázdné místo. Ulrich několikrát zaklepe a poslouchá. Pokaždé mě to vyleká. V tom tichu je to hlučné a řekla bych, že stroje určitě zachytí vibrace svými senzory. Nemusí nás vidět, aby nás mohly zabít – výhody pokrokových zaměřovacích systémů vytvořených kdysi dávno nejlepšími světovými odborníky. Věděli, že bude použit na lidi; jenom netušili, že úplně na *všechny*.

„Ulrichu,“ pronesu neklidně a odhaduju vzdálenost, která nás dělí od strojů. Vrčení už je konstantní, což znamená, že stroje nabraly rychlost. Máme pár minut – když budeme mít štěstí. „Klidně s tím ťukáním přestaň.“

KAPITOLA TŘETÍ

Ulrichova ohnivá show zaměstná naše pronásledovatele natolik, že nějakým zázrakem vyvážneme a dostaneme se ven. Místo strojů nás tam čeká noční obloha zacloněná světlem a měnicími se barvami. Nehybně stojím, zatímco svět nade mnou uhání jako stará videokazeta převíjená vpřed, dokud mě Ulrich nepostrčí.

Pár minut nato se země zachvěje, jako když obrovi zakručí v břiše, a já se tak tak stihnu obrátit, abych viděla, jak její povrch pukne. Brookská základna vychrlí ohnivou spirálu, která se točí dokola, letí k nebi a chvíli běsní, než ji zadusí chlad a vítr a plameny se promění v černý kouř. Výbuch rozpráší sních – nebo omítku? –, uhlíky, popel a rozbitou drť ze všeho, co na základně bylo, skoro kilometr daleko, na hlavu a ramena se nám snesou jedovaté lupy.

„Je to pryč,“ zašeptá Samuel a já ho přes oheň, který základnu pohlcuje, skoro neslyším. Vypadá zmateně a zdrceně. Dokonce i ta slova znějí rozpačitě, jako by nemohl pochopit, co se to stalo, o co přišel.

„Některé stroje možná přežily,“ varuje Ulrich. „Musíme pokračovat.“

Samuel přikývne, ale stejně ho za chůze několikrát přistihnu, jak přes rameno vrhá na hořící základnu pohled plný zoufalství.

Při každém kroku se můj teplý dech na studeném vzduchu mění v chomáčky osamělé mlhy, která stoupá jako kouř z krbu. *Nebo ze zničené výzkumné základny.* Rozptýlí se mnohem dříve, než se dostane k polární záři probíhající nám nad

hlavami na temném pozadí hvězd. Potěší mě to na duchu, ten přírodní jev mě uchvátí.

Kolikrát už jsem polární záři pozorovala? A s kým?

Dole na zemi to ale nevypadá zdaleka tak působivě, jak se plahočíme udusáným sněhem. Vysoké hory Brooksova pohoří jsou za námi, před námi jen bílá rovina, holý terén. Vítr neustává, jako by mě někdo rukama tlačil zepředu do ramenou. Sice nevím, kde přesně jsme, ale musí to být někde na kraji mapy.

„Romantika, co?“ pronesu částečně sama k sobě, ale hlavně abych prolomila dlouhé ticho.

Samuel vypadá poplašeně. „Co?“

Ukážu kolem sebe. „Sníh. Polární záře. Útěk před vražednými stroji. Romantika.“

Samuel se usměje, ale hned zase přestane, jako by se usmívat neměl. Otevře ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslí. Jeho rozpaky mě skoro zneklidní, ale zasáhne Ulrich.

„Romantika,“ souhlasí s netečným úšklebkem, obočí obalené ledovými krystalky.

„Jo,“ přitaká Samuel nepřesvědčivě. „Romantika, hm, to teda jo.“

Dříve můj smysl pro humor oceňoval, i když zrovna nebyl čas na vtipy. Nevím, co se změnilo.

Ulrich před námi neúnavně postupuje a já se otočím k Samuelovi. „Tak co, věděls, co má Ulrich za lubem?“ Podrobnosti našeho útoku mě samozřejmě zajímají, ale hlavně chci udržet nějakou konverzaci.

„S tím zastavěným přístupovým tunelem?“ Zavrtí hlavou. „Vůbec. Nebylo to na žádném novějším plánu základny, a když si Ulrich řekl, že ho nechá vyhodit do povětří a udělá z něho zkratku, nebylo to zrovna podle bezpečnostních protokolů. Ale vyplatilo se. Přinejmenším jsme získali čas, takže bychom ty protokoly možná měli aktualizovat. Jen ať si ty stroje pořád lámou hlavu. Teda, ne doslova.“

„Jak dlouho myslíš, že jim bude trvat, než zjistí, že nás hledají ve špatné díře?“

„Těžko říct. Nejmíň pár hodin.“

Ani zdaleka ne dost dlouho. „Jestli nás chytanou tady venku, v prostoru...“

„Nechytnou. Neboj. Kousek odsud je les. Můžeme se tam zašít, než přijde pomoc.“ Žádné stromy ale zatím nevidím, na horizontu je jenom rozlehlá prázdnota. Taky je to poprvé, co slyším o nějaké posile.

„Pomoc?“ zeptám se.

„No, ne všechno v bezpečnostních protokolech je na nic. Ten útok sice přišel docela nečekaně, ale podařilo se mi vyslat nouzové volání, než nám zrušili spojení.“

„Dobře, takže stromy a pak záchrana. Chápu. Zatím se mi to líbí.“

„Doufejme, že to bude takhle snadné.“

Nechám ho tam ponořeného do vlastních myšlenek a několik dlouhými kroky doženu Ulricha, který se zdá imunní vůči žívlům a vůbec nepotřebuje zastavovat, aby mohl popadnout dech. Vypadá, že mu táhne na šedesát, ale má větší výdrž než já nebo Samuel. Jsem ráda, že ho máme v týmu. Hlavně od chvíle, kdy jsem zjistila, že když půjdu ve správném místě za ním, nebude na mě přes jeho hranaté tělo tolik foukat. Je ale těžké udržovat to jeho nepolevující tempo, skoro nemožné. Aspoň během našeho hovoru se ale snažím.

„Jak jsi teda věděl, kde ta cé čtyřka je?“ zeptám se nenuceně, jako bychom se bavili o počasí.

„Přihrásl jsem se sem jako ochranka, ale to neznamená, že by všechno myšlení bylo jenom na něm.“ Ulrich namíří prst v rukavici směrem k Samuelovi, ale ten nám nevěnuje pozornost. „A nebyla to cé čtyřka.“

„Tak co to bylo?“

„Speciální výroba. Moje vlastní.“ Pokrčí rameny. „Měl jsem spoustu času.“

„Když jste zrovna nehráli poker, jo?“

Usměje se, za rozpraskanými rty mu skoro nejsou vidět zuby. „Mezi náma? Švindluju. Ale tomu klukovi to neříkej.“ Prsty si přejeđu po ústech, jako že budu mlčet, a najednou k tomuhle chlápkuvi pocítím takovou nevysvětlitelnou přízeň. Možná jsem ho předtím špatně odhadla.

„Říkals, že ses sem přihlásil,“ nadhodím, testuju náš nový vztah, toužím po odpovědích víc, než jsem si myslela.

Konečně se zastaví a dlouhou chvíli na mě hledí, něco hledá. Nebo možná *někoho*. Přátelskost se mu z očí vypaří jako můj dech na ledovém vzduchu. „Jo,“ pronese. „Z dobrý vůle pro kamarádku.“

Nemusí to říkat, vím, že myslí Rhonu.

Ale ne *mě*.

„Musela to být teda dobrá kamarádka,“ prohlásím v naději, že se mu dostanu spíš do srdce než do hlavy.

„To byla,“ odfrkne si, upraví batoh a vykročí. Zůstanu pozadu.

Dožene mě Samuel a jdeme společně. Chvíli ani jeden z nás nic neříká a já se nořím do představ, jaký asi byl náš vztah, než jsem zemřela. Uvolněný? Sourozenecký? Strávili jsme dětství společně, honili se po okolí a blbli na ulici? Byl mi Samuel nablízku, když mi někdo poprvé zlomil srdce? Víím, že se to jednou nebo dvakrát muselo stát, i když si to nepamatuju.

Mrknu na něj a vidím, že i on se na mě dívá. Usměje se, skoro nesměle, čímž mě povzbudí v dalších divokých představách o mém ztraceném dospívání a jeho roli v něm.

Protože se dívám na něj, a ne kam šlapu, vrstva ledu pod nohama mě zaskočí. Podklouznu a rozhodím rukama, abych získala rovnováhu nebo zmírnila pád. Samuel mě ale chytne.

„Pozor. Člověk si tu snadno vymkne kotník. To bychom byli v pěkný kaši.“

„Trocha kaše by mi teď nevadila.“

Zasměje se a je to takový dýchavičný, pištivý zvuk a mnou

projede zvláštní pocit vítězství, že ho slyším. „No dobře. Ale radši bych teď osud moc neprovokoval.“

„Pověřivý, jo? A já tě měla spíš za vědátora.“

„To já si zas nemyslím, že by se to vylučovalo. Neberu to jako pověřivost, spíš jako takovou... takovou vesmírnou soudnost. Připadá mi bezpečnější předpokládat, že nerozumím úplně všemu, a snažit se vyhnout možným problémům.“

Je to zajímavá filozofie, hlavně od vědce. Vzhlednu na nebe plné života. Pořád je ve své přirozené kráse tak úžasné. Něco mi to připomene. „Jednou mi někdo řekl, že pohled na některé věci může dát člověku zapomenout na svět a jeho problémy. Je zvláštní, že zrovna to je jedna z těch mála věcí, co si pamatuju.“ Pohlédnu na Samuela. „Řekls mi to ty, co?“

Zrychlí se mu dech, teplo se ve vzduchu kolem jeho úst mění v krystalky a já nepoznám, jestli tak oddechuje kvůli cestě nebo kvůli tomu, co jsem právě řekla. „Jo,“ odpoví se zdrženlivým úsměvem, ale podle jeho pohledu poznám, že ho to dojalo. „Jo, to jsem byl já. Pamatuješ si to?“

„Na něco se asi zapomíná hůř.“ *Nebo na někoho.*

„Rhono.“ Když vysloví moje jméno, srdce mám až v krku. Jako by mi pořád patřilo. „Až budeme moct, rád bych s tebou provedl kognitivní rozhovor.“

„Není to žádný krycí název doufám?“ dobírám si ho a střelím po něm pohledem.

Zvedne tlusté buclaté rukavice a usměje se. „Přísahám, všechny moje úmysly jsou naprosto počestné.“

„No dobře, co to teda je?“

„Je to takový způsob, jak oživit paměť, docela úspěšně se používá i u obětí zločinů a pacientů trpících amnézií. Není tak invazivní jako hypnóza, budeš normálně při vědomí, ale pomůže mi to určit, kolik si toho pamatuješ. Kéž bychom ho mohli udělat dřív, ale... nebyl zkrátka čas.“

„Tak jo, jsem pro.“ Jako by o tom byly nějaké pochybnosti.

*

Nevím, jak dlouho nám trvá dojít k lesu a kolik kilometrů ujdeme, ale když se do něj konečně dostaneme, jsem už za hranicí bolesti a zimy, schoulená v hlavě ve vzpomínkách na teplo a pohodlí. Znovu mi teče krev ze suchého a popraskaného nosu. Samuel vypadá, že za chůze napůl spí. Jak je na tom Ulrich, těžko říct, protože je ke mně zády. Ta se pro mě stala permanentním bodem v mém zorném poli, což je jeden z důvodů, proč jsem tak vděčná za ty borovice. Aspoň se můžu dívat na něco nového.

Jdeme hlouběji mezi vysoké stromy, kde je les hustější a poskytuje lepší ochranu. Stromy jsou jako temní strážci v bílých róbách, protáhlé končetiny tihnou pod napadaným sněhem. Vítr je tu mírnější, oslaben kmeny, větvemi a křovím.

Rozhlédnu se kolem, ze stínů očekávám pohyb, ale kromě občasného zvuku zvířat tu panuje klid. Ticho zesiluje každé křupnutí našich kroků, našlapujeme po křehkém borovicovém jehličí.

Vtom za mnou něco dopadne.

Okamžitě se otočím, zvednu zbraň –

– a zády narazím do Ulricha, který instinktivně namíří svoji zbraň na mě. Padám, a když přistanu na zadku, ten zvuk se ozve znovu.

„Klid,“ ukáže Samuel na nedaleké husté větroví, které už odmítá nést těžký sníh a shazuje jeho rozbředlé hromady na zem. Úleva je obrovská. Všichni se krátce zasmějeme a snažíme se přejít skutečnost, že jsme se s Ulrichem málem zastřelili.

Jsem hrozně unavená – nohy mám těžké jako z kamene –, ale teprve když si všimnu, že Samuel opakovaně klopytá v závěji a začíná se opožďovat, promluvím. „Musíme se zastavit,“ oznámím.

Ulrich se zarazí.

Nasadím zachmuřený úsměv a pokračuju: „Mám dost. Jestli budeme takhle pokračovat, tak ti garantuju, že někdo zakopne

a zlomí si nohu nebo si vymkne kotník. Jestli nás stroje doženou v tomhle stavu, budeme v boji k ničemu.“

„Až nás doženou,“ opraví mě Ulrich.

„Jo. Podívej, co takhle se na noc utábořit. Trochu se propat. Dobít baterky.“ Samuel sebou při té metafoře cukne. *Tak jo, špatně zvolená slova.* „Jinde to lepší nebude. Můžeme se střídát v hlídání, aby nás nikdo nepřekvapil, ale musíme si odpočinout, jinak padneme únavou.“

Ulrich v odpověď upustí svůj batoh na zem. „Beru si první hlídku. Dvě hodiny.“

„Tři.“ Zkousím štěstí, i když jsem si celkem jistá, že jsem ho zatím moc neměla. „Další hlídku si vezmeme se Samuelem a pak se zase dáme na cestu. Šest hodin.“

„Ženská paličatá.“ Beru to jako kompliment. Vzdává se a přikývne.

Ze tří čtvrtin nás obklopuje příkrý násep a z vrchu nás chrání klenba z borovicového jehličí, takže máme pro zbytek noci příhodnou skryš. S sebou neseme jeden malý cestovní stan a dva spacáky. V aljašské zimě to není nic moc, ale asi to přežijeme – pokud si necháme své termovrstvy. Oheň riskovat nemůžeme, ať je zima, jaká chce. Kdybych si měla vybrat, jestli umrznout, nebo se nechat zajmout stroji, ani chvíli bych neváhala a umrzla.

Všichni vědí, co se stane, když vás stroje dostanou živé. Pokud máte štěstí, jdete do pracovního tábora. Pomalu se upracujete k smrti v jedné z továren vedle dalších dostatečně zručných nešťastníků. Jinak mučení, vymývání mozku... Zjevně si pamatuju historky o lidech, kterým stroje pod kůži zavedly čipy jako psům a pak do nich pouštěly elektrické šoky pokaždé, když nesplnili příkaz. Ale možná to není pravda, možná z lidí jenom mluví strach. Pravda je ale to, co se děje, když jsou tihle zajatci vypuštěni. Vždycky se jim podaří najít hnízdo odporu, jako když lovečtí psi zavětrí zraněnou lišku. Někdy se začleňují dost dlouho na to, aby si ostatní přestali

dávat pozor – a pak je všechny ve spánku pozabíjejí. Jindy stroje zasáhnou ještě dřív a špinavou práci si udělají samy.

Je úžasné, kolik si toho pamatuju o válce, odboji, strojích a jejich neosobní krutosti – ale nevzpomenu si, jak jsem přišla k té malé srpovité jizvě, kterou jsem zrovna před chvilkou objevila dole na bradě.

Pomůžu Samuelovi postavit stan. Jde to pomalu – trapně pomalu, dokonce i s jeho mozkiem a mou nápaditostí. Ulrich dělá přesně to, co slíbil: hlídá – a nic moc jiného. Dokonce se mi zdá, že se trochu drze uculuje, jako by si ten náš boj se stanem užíval.

Když se pokouším připevnit jednu stranu, Samuel pronese tak potichu, že to skoro neslyším: „Díky.“

„Poděkuj mi, až to budeme mít za sebou.“

„Ne, myslím... za tamto. Žes to vzala na sebe, i když jsi nemusela.“ Pohlédne na mě, v obličejí se mu zračí upřímnost a oči mu září vděkem. „Díky.“

„Aha,“ vydám ze sebe hloupě, tváří v tvář jeho uznání se trochu stydím. „To nestojí za řeč.“ Napadne mě, že bych ho mohla přátelsky poplácat po rameni, ale nějak se mi to nezdá. Kéž bych si pamatovala tyhle detaily našeho přátelství, věděla, jak se k němu chovat.

Když pokoříme stan, seberu odvalu a položím jednu z otázek, kterou může zodpovědět jenom on. „Samueli? Jsem – jako já?“

„Jak to myslíš?“ Vytahuje svůj spacák.

„Říkal jsi, že bych měla mít svou – Rhoninu povahu.“ Pořád je to divné, vědět, že jsem dva různí lidi. „Chovám se jako ona? Jsem to pořád... já?“

„Na tohle ti já odpovédět nemůžu.“

Odfrknu si. „Ale no tak. Dobrý pokus, ale budeš muset být míň tajemný.“

„V tom případě budeš muset ty být konkrétnější,“ opáčí a pomalu si promne unavený obličej rukama znečitlivělými

zimou. Na chvíli jsme si sundali rukavice, abychom do nich zase získali cit. „Z genetického hlediska jste identické. Z psychologického hlediska to můžu posoudit až po testech. A ani pak to nemusí být úplně jasné.“ Únavu v obličejí vystřídá lítost. „Promiň. Vím, že to není odpověď, kterou chceš slyšet, a kéž bych ti mohl říct něco víc, ale je to zkrátka neprobádané území. O klonování se v učebnicích moc nepíše.“

„Takže jsem pokusný králík. To mě fakt uklidnilo.“

„Ne. Ne, tak jsem to nemyslel...“

„Já vím.“ Vítr skučí a já zalezu do spacáku, zachumlám se zády k Samuelovi. „Ale je to tak.“

Pár minut nato usnu, tělo přivítá přestávku od reality.

Sním černobíle. Vidím se, jak si povídám a směju se s pohledným mužem. Není u toho žádný zvuk. Jako bych se dívala na starodávné domácí video se ztlumenou hlasitostí.

I tak tomu rozhovoru nějak rozumím. Muž se mě ptá, čím jsem chtěla být, když jsem byla malá. Odpovím, že první prezidentkou USA. *Kdybych byl Američan, tak bych tě volil.* Ale není. Je to Brit. V hlavě slyším jeho přízvuk, i když zbytek světa zůstává nehybný a z dálky se ozývají hromy. Přichází bouře a ani jeden z nás není připraven. Chci nás varovat, křičím, až z toho ochraptím, ale stojím mimo vlastní tělo. Nejsem nic než bezmocné pohledy kolemjdoucích cizinců.

Sedíme v malé kavárně, která je zároveň povědomá i úplně neznámá. Vím, že jsme někde poblíž Trafalgarského náměstí, ale výhled do všech stran se ztrácí v zrcadlovém odrazu nás dvou. Tucet různých cest a všechny vedou k pohlednému páru u brunchu. Není to naše první rande, ani druhé. Je to mnohem později, i když si nevybavím, jak moc. Pět měsíců? Šest? Semestr se chýlí ke konci. Míjejí nás studenti, na sobě neforemné šaty a ve tváři utrápený výraz, který prozrazuje, že za sebou mají až příliš probdělých nocí plných příprav na zkoušky.

I v téhle počáteční fázi našeho vztahu se nad naším štěstím vznáší stín, který mě přivede k otázce, jak to vypadá se stipendiem. Nevím, o čem mluvím, ale tu otázku položím s grácií.

„Překvapivě dobře,“ odpoví. „Letos je ve Fulbrightovi celkem konkurence, hlavně v tak prominentním oboru, jako je britská literatura, ale myslím, že mám celkem šanci. Vyměnil jsem si pár e-mailů s univerzitou v Novém Mexiku a zdá se, že by za mě byli dost rádi, pokud teda budou peníze ze stipendia.“

„Proč by taky nechtěli zaměstnat finalistu Státní ceny za poezii?“

„Protože finalista není vítěz.“

„Taky to ale není zrovna poražený a teď máš celkem dobrou kvalifikaci, když budeš chtít v budoucnu něco otisknout.“

Vroucně se usměje. „Tvůj optimismus mě nikdy nepřestane fascinovat.“

„To proto, že jsi ten typ, pro kterého je sklenice napůl prázdná. Ale neboj. Já to spravím.“

Zasměje se, nesouhlasí ani neodporuje a pak se vrátí k předchozímu tématu.

„Pokud dostanu to stipendium a neobjeví se komplikace s vízem – tím pracovním, jak jsem o něm mluvil –, mohl bych se k tobě ve Státech připojit už příští rok.“

Vezme si hrnek s podšálkem od číšníka, jehož obličej vidím rozmazaně. Můj partner je člověk, kterého bych původně tipovala na černý čaj, ale nakonec si vždycky objedná bylinkový – silně voní po ibišku, jasmínu nebo heřmánku – a dá si do něj několik dávek medu. To já si objednávám černý. Potřebuju kofein.

„Snad do té doby nezruší letadla,“ zabručím. „Slyšel jsi, co se stalo s tím asijským letem?“

„Který máš na mysli?“

Z toho, že se musí zeptat, mě zamrazí.

„Ze Sacramenta do Soulu.“

„Jo,“ zamračí se. „Hrůza.“

Pokouším se napít čaje, ale nedaří se mi to. Vždycky když se pokusím chytit hrnek za ouško, unikne mi, sen pokrývá vzpomínku – jsem si naprosto jistá, že to je vzpomínka. „Prý to byla sabotáž. Korejci viní nás, my viníme je...“

Drží hrnek oběma rukama, chrání se před prvním podzimním chladem a zlehka fouká na hladinu čaje. „To zní, jako by sis myslela, že to má jiné vysvětlení.“

„Pamatuješ si na ty nehody samořidicích aut? Jak některá pořád najížděla do ostatních aut?“ Přikývne a na zkoušku si usrkne čaje. „Co když je něco špatně s naprogramováním? Co když selhává umělá inteligence?“

„Už zase sis na internetu pročetla konspirační fóra?“

„Jenom ve volném čase a o to nejde.“

„Jestli je tam nějaký problém, konstruktéři to určitě vyřeší, když se jim nechá čas. Nemyslím, že do té doby zakážou le-tadla, a jestli jo, přijedu lodí.“

Nahne se ke mně, aby mě políbil, ale rtů se nikdy nedotkne.

A pak se nevysvětlitelně octnu někde jinde.

Zamrzlá pláž. Čas doslova stojí, a i když slyším křik ptáků a rachot vln, nic se nehýbe. Nebe vypadá jako nalepené – neskutečně, oslnivě bílé. Bez mráčku a možná i bez konce. Stojím na kraji útesu, černý oceán se rozprostírá kilometry pode mnou.

„Rhono.“

Otočím se za jeho hlasem. *Naživu. Je naživu?*

„Pojď pryč,“ vybídne mě. Myslí si, že se chystám skočit. A já si uvědomím, že přesně to jsem měla v plánu.

Nemožné. Všichni jsou mrtví. I on. To vědomí mě zamoří, jako se to ve snu děje vždycky, když o situaci víte víc, než je možné, i když jste prošvihli začátek. Jako by předtím, než jste ulehli a zavřeli oči, existoval celý svět, který bude existovat i dál, bez vás, až se probudíte. Není to nepodobné smrti.

Tohle – *všichni jsou mrtví* – není žádný děsivý výmysl, je to neodbytná skutečnost. Celá moje široká rodina, prarodiče, strýcové, tety, bratrance, sestřenice, všichni přátelé, jejich rodiny. Jako by někdo zohavil fotografii světa a vystříhl obličejy všech, které mám ráda. Zůstává jen moje matka, vzdálená, rozmazaná postava zocelená tím, pro co žila, vůlí pokračovat v boji, ale je jen otázkou času, než stroje dostanou i ji. Další ztrátu nesnesu. Nedokážu to. Ne potom, co –

„Samuel je mrtvý,“ zašeptám ochromeně.

Opatrně ke mně vykročí. „Jak to víš?“

„Povolala ho vláda, odjel do nějakého zabezpečeného výzkumného centra v Tulse. Ale to město obsadili. Nejsou hlášení žádní přeživší. Stroje se tam dostaly přes letiště a – zabily všechny do jednoho. Je mrtvý. Ach bože.“ Rozechvěju se, pláču a on ke mně konečně přiběhne, popadne mě, odtáhne pryč od okraje a stiskne v náručí.

Lapám po dechu, rukama se chytám jeho košile a přísahám, že jeho opora je to jediné, díky čemu mi v nohách zůstává nějaká síla. Dotknu se jeho obličej, pohladím ho po tvářích a přes vousy, které normálně nemívá. „Myslela jsem, že i ty jsi mrtvý. Londýn –“

„Byl jsem v jednom z posledních letadel. Když jsme se dozvěděli, že umělá inteligence unáší komerční lety, nouzově jsme přistáli na Islandu. Vypadá to, že se jich zbláznilo víc. Ne jenom americké systémy. Seděl jsem v letadle vedle jednoho programátora a ten tvrdil, že stroje vedou kybernetickou válku proti sobě navzájem, soupeří o nadvládu.“

V tu chvíli je mi ale jedno, co stroje dělají nebo jak. Zpětně to vidím jako nezodpovědnost, ale tehdy jsem byla připravena skočit z útesu, protože skoro všichni mí známí byli mrtví. „Proč jsi nezavolał?“

Svraští čelo. „Pořád tu máte signál? Nepodařilo se mi nikomu se dovolat.“

„Počkej,“ zarazím se. „Island? Tak jak –“

„Jak jsem říkal. Jel bych klidně i lodí. A potom autem, autobusem...“ Jeho úsměv mě pozvedne z hlubin zoufalství, jako provaz hozený uvíznutému jeskyňáři.

Setru si z tváří slzy, celá roztrěsená se nadechnu a poprvé za poslední týden se mi podaří se zasmát.

„Mám nápad,“ oznámím mu, konečně schopná pořádně myslet, překonat rozlehlou temnotu v srdci. „Máma se snaží zařídit, abychom se dostali za hranice, možná úplně pryč z Ameriky. Můžeš jít s námi. *Musíš.*“

„Kde je teď?“

„V Kapitolu. Další mimořádná porada. A na zítra dopoledne je naplánovaná nějaká velká schůze.“

Za námi se oceán konečně rozbije o pobřeží, promění se v jasnou pěnu.

Pak si pomyslím, že je něco špatně. Tenhle rozhovor neproběhl u oceánu. V Novém Mexiku žádný oceán není. Je tam vůbec nějaký útes?

Probudím se na neznámém místě, v teple a bezpečí náruče, kterou znám, na jazyku známé jméno. „*Camusi,*“ zašeptám, volám ho z minulosti a z hloubi srdce, které musím sdílet s Rhonou. *Věděl jsem, že se vrátíš,* opakuje pořád dokola, obličej přitisknutý k mým vlasům –

A pak se probudím podruhé a doopravdy.

Je to takový šok, že nějakou dobu jen ležím bez hnutí a předstírám, že pořád ještě spím, zatímco Samuel mnou třese, aby mě probudil. Oči mám pevně zavřené, jak zadržuju slzy. *Není to doopravdy,* opakuju si s dětskou naivitou. *Neděje se to.*

Zhluboka se nadechnu a dám se dohromady.

Jedna má část ví, že bych se o těch snech měla zmínit Samuelovi, mohly by to být důležité ukazatele mého psychického stavu. Ale druhá část – ta, která vítězí – si je chce nechat pro sebe, v bezpečí.

Abych zakryla své pocity, oplatím Samuelovi žďuchanec a vylezu ze spacáku se slovy: „Zdál se mi fajn sen, tak dík.“

Divadýlko zafungovalo a on se rozpačitě usměje.

„Promiň. Jsme na řadě s hlídkou.“

„To byly nejkratší tři hodiny, co jsem kdy zažila.“

„Vlastně to byly čtyři hodiny. S Ulrichem jsme si říkali, že potřebuješ toho odpočinku nejvíc.“

Hodím po něm pohledem. „Tím Ulrichem myslíš jenom sebe, co?“

Pokřčí rameny. „Po roce jsem jeho mlčení začal brát jako souhlas.“

Navzdory bolesti v hrudi se usměju. Se Samuelem se mi tak nějak daří cítit se... normálně, dost na to, abychom mohli trochu vtipkovat. Momentálně je to přesně to, co potřebuju.

Když vylezu ven, posadím se na vyvrácený kmen, který má to nejlepší za sebou. *To jsme dva.*

Ale není to všechno jenom špatné.

Klenbou sem prosvítá sluneční světlo, zachytává částice vzduchu jako kouzelný prach z pohádky. Lesní zem se pod nohama proměnila v říši barev, od půlnoční modři skrývající se ve tmě až po růžový odstín cukrové vaty, který při úsvitu zabarvil sníh. Je to neuvěřitelně krásné a z nějakého důvodu mi to leze na nervy. Dělá mi problém propojit si svět, který znám – svět ovládnutý stroji –, a tohle místo, nedotčené traumatické války.

Nemusím se moc snažit, abych si vybavila vzpomínky na Washington, New York, Los Angeles, Chicago, Albuquerque – nekonečný seznam měst, jejichž populace byla postupně vyhlazena. Výjevy blížících se strojů i obrazy nechráněných předměstí, jak je z první ruky zaznamenávali reportéři s kamerami, mám vypálené do mysli jako přetrvávající skvrny z dlouhého pozorování slunce. Lidé na útěku z domova ztráceli boty, kulky jim trhaly oblečení, tmavé bundy rozevláté jako netopýří křídla; jedna matka pustila ruku svého čtyřletého syna, aby mohla běžet, touha přežít byla silnější než mateřský pud; členové domobrany padají v oslnivých pří-

valech střelby, když plní to, co jim ukládá Druhý dodatek. Zpravodajské stanice vysílají o válce a pustošení, dokud to jde, krmí panikařící civilisty hladové po odpovědích obrazy hrůzy – všichni se ptají *Proč?* a *Co budeme dělat?* a *Kam půjdeme?*

Odpovědí je samozřejmě *Protože jsme udělali chybu* a *Nic* a *Nikam*.

Z myšlenek mě vyruší zvuk připomínající tekoucí kohoutek. Zhlédnu kousek Ulrichova ramene za stromem pár metrů ode mě.

„*Guten Morgen*,“ prohodí nenuceně, jako bych uměla německy. Ví, že neumím.

„Nápodobně,“ předstírám, že jsem rozuměla.

Než vlezle do stanu, zešíroka zívne jako velký medvěd chystající se na zimní spánek. Teď je řada na mně – nebo by měla být, ale Samuel trvá na tom, že bude hlídat se mnou. Pro jistotu. Jako by mi ani jeden z nich nevěřil.

Sezení mému krevnímu oběhu nijak nepomáhá, takže vstanu a se Samuelem v závěsu obejdu okolí. V hlavě si plánuju únikové cesty – kterých tu moc není. Hlavní výhodou naší skrýše je, že tu na nás není vidět a stroje nás nemůžou obklíčit, ale taky z toho vyplývá hlavní nevýhoda. Za zády máme násep, takže jestli nás zaženou do rohu, nebudeme mít kudy utéct. Jsem z toho nervózní.

Pomoc nemůže dorazit včas.

Druhou hodinu hlídky už mám procházek po obvodu dost, a tak se chladu a spánku bráním poskakováním na místě. Samuel se kousek opodál baví uplácáváním nepovedených sněhových koulí a přitom drtí a pěchuje kousky ledu. Z chvějících se rtů mu uniká bělostný dech, duch nevyřčených slov. Vypadá, že se na svou činnost soustředí, ale řekla bych, že mě jen nechce rušit. Jeho mlčení ve mně bůhví proč vyvolává dojem, jako by chtěl mluvit. Nebo je to možná mnou. To já si možná chci povídat.

Nakonec to napjaté ticho nevydržím, a když dokončí jednu kouli a dá se do druhé, začnu: „Zdály se mi celkem zvláštní sny.“ Špičkou boty kopu do země. Samuel ožije, vypadá to, že se mu ulevilo. „Nebo nevím, možná to byly vzpomínky.“

„O čem?“

„Pamatuju si na něco s vládou a že tě odvezli do Tulsy a na město pak zaútočily stroje. V tom snu jsem si myslela, že jsi mrtvý.“ Z jeho obličejů vůbec nejde poznat, co si myslí, proto se zeptám: „Takže? Stalo se něco z toho doopravdy?“

Samuel se zasmušile zahledí na své šlápoty ve sněhu. „Částečně. Vláda shromáždila spoustu expertů – vědců, inženýrů, matematiků, odborníků na roboty –, všechny, o kom si myslela, že by mohli pomoci. Tulsa ale byla jenom falešná stopa. Ve skutečnosti nás vzali do přísně tajného bunkru v Montaně... což zní trochu směšně, když to člověk vysloví.“

„Robotická apokalypsa,“ připomenu mu a on se zasměje.

„To je fakt. Nakonec se ale ti nahoře rozhodli, že bude nejlepší nás rozdělit.“

„Chytré. Kdyby stroje ten bunkr vypátraly, dostaly by vás všechny jednou ranou.“

„Přesně. Já skončil ve skupině, která byla přidělena do Mc-Kinley. Odjeli jsme těsně předtím, než stroje bunkr objevily. Nevím, kolika dalším skupinám se podařilo utéct.“ Skloní se, nabere si další sníh, uplácá ho do kuličky a skoro stydlivě po mně pokukuje. „Asi by se dalo říct, že je to osud, že jsme se zase setkali, po tom všem.“

Usměju se. „Ať už je to cokoli, rozhodně jsem za to ráda. A když už je řeč o útěku, co ta pomoc, o které jsi mluvil, přijde?“

„Může jim trvat, než vyrazí a zaměří nás, ale jsou na cestě.“

„A Camus? Bude s nimi?“

Samuel pozvedne a pak svráští obočí, v obličejí se mu sváří protikladné pocity. „Pamatuješ si Camuse,“ prohodí, jako by to vlastně nebylo žádné překvapení, ale nepoznám, jestli je

rád, nebo ne. Sám pro sebe přikývne a pokusí se o úsměv, který mi připadá podivně smutný. „Samozřejmě.“

„Možná je teď ten pravý čas na ten kognitivní rozhovor,“ navrhu.

Dlouho na mě hledí, v rukou tiskne sněhovou kouli. Zdá se mi, že vypadá úplně jako dítě, vyděšené a nejisté. Za celých těch čtyřiaadvacet hodin, které jsme spolu teď strávili, jsem ani jednou nepomyslela na to, jaké to pro něj všechno musí být. Byla jsem sobecká, nebrala jsem ohledy na jeho pocity a zajímaly mě jen ty moje.

„Nebo později,“ poprvé se rozpačitě pokusím o empatii. „Klidně později.“

Tím zlomím to kouzlo, co na Samuela padlo, ať už to bylo cokoli. Zavrtí hlavou, jako by chtěl setřást vzpomínky. „Ne, ne. Promiň. Asi pořád ještě trochu spím.“ Bylo by to uvěřitelnější, kdyby byl trochu lepší lhář. „Klidně teď, jestli se na to cítíš.“

„Já jo. A ty?“

„Proč by ne?“

V hlase mu zazněl obranný tón, který jsem u něj ještě neslyšela. Začínám si uvědomovat, že Samuel se rád staví do pozice doktora: řeší problémy ostatních, ale vlastním zraněním nevěnuje pozornost. Nelíbí se mu, že zkoumám jeho případnou slabost.

Takže se stáhnu, i když mi to je celkem proti srsti. Víím, že si tahle situace žádá trpělivost a pochopení. Nejsem si jistá, jestli nějakou trpělivost mám, ale dojde mi, že když budu tláčit na pilu, ohrozím tím jedno jediné přátelství, které mi zbylo.

„Jenom se ptám,“ opáčím a zvednu jednu z jeho sněhových koulí. „Dobrá.“ Potěžkám ji v ruce. „Tak akorát.“

„Díky –“

Bez varování ho trefím do ramene, že ani nestihne zvednout ruce. Vypadá vyplašeně, na polovině obličeje má sněhové pihy. Zmatenost se změní v nevíru a nakonec se rozesměje. „Ty seš blázen. Mohla bys na to mít potvrzení.“

Pokrčím rameny. „Některé věci se zkrátka nemění.“

„Možná ne.“

Vestoje se připravím na ránu sněhovou koulí, ale on mě místo toho obejmě. Nečekaně. Nejdřív jsem nejistá, ale pak objetí opětuju a na pár sekund jsme doopravdy zase Rhona a Samuel. Než se mezi nás dostal svět, jeho trápení a důsledek dějin plných nenávisti. „Chybělas mi,“ zašeptá tak zlehka, jako kdybychom byli ve zpovědnici. Než stihnu odpovět, než mu přitisknu tvář na rameno a vydechnu úlevou, jak bych chtěla, pustí mě.

„Promiň,“ vypadá, že se cítí trapně.

„Až moc často se omlouváš.“

Z očí mu zmizí smutek a nahradí ho rošťácký výraz. „Síla zvyku z dob, kdy jsem hodně darebačil.“

Nevšimnu si, že Ulrich přestal chrápat, dokud podrážděně nevyleze ze stanu. Oba nás probodne pohledem. „Jak má člověk spát, když pořád mluvíte,“ zabručí a celé situaci dodá korunu, když se nás pokusí napodobit. „Jako dvě upovídáný kuřátka. *Píp-píp-píp-píp*.“

„Promiň, Ulrichu,“ omluví se Samuel za nás oba, přestože já se spíš bavím, než že bych se cítila provinile.

Ulrich přezíravě mávne rukou. „Pf. Stejně už jsme tu moc dlouho. Měli bychom se sbalit a vypadnout, než nás k tomu někdo donutí.“ Nečeká na náš souhlas a začne nemilosrdně bourat stan. Podívám se na Samuela a zapitvořím se ve svém vlastním provedení Ulricha. Samuel jenom zavrtí hlavou a zadasí smích.

Najednou mi úsměv zamrzne na rtech. „Moment. Slyšeli jste to?“

„Co?“

„Pšt. Poslouchej.“

No jasně, už to slyším zase. Zní to skoro jako –

Vrčení.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kulky se zakusují do stromů a trhají je na kusy. Větve explodují na tisíce třísek, některé jsou dlouhé jako moje paže. Jediné místo, kam se můžu vrhnout, je na zem, natáhnu se ve snaze vyhnout se nejnebezpečnějším dřevěným šrapnelům. Zakryju si hlavu, obličej zabořím do sněhu. Trvá to zdánlivě věčnost – pronikavé svištění letícího kovu, ostré vrzání stromů, které vydávají, než se skácejí k zemi. V uších mi buší krev. Podaří se mi dostat ruku k pistoli v pouzdře u pasu a možná je to adrenalinem, ale když ji stisknu v ruce, najednou se ve mně rozlije nevysvětlitelný klid.

Stačí akorát na to, abych si vzpomněla na Samuela a Ulricha.

Začnu se plazit k vyvrácenému kmeni, jediné naději na úkryt, držím se u země a mimo dosah střelby.

Vzduch plní krystalky ledu smíšené s kouřem, těžko se dýchá. Skrčím se zády k širokému kmeni, zbraň tisknu k prsům. Nemůžu vykouknout, aniž bych riskovala, že mě do obličeje zasáhne kulka nebo nějaký úlomek, ale i odsud vidím, co zůstalo z našeho tábora.

Ulrichovi se podařilo doplazit do bezpečí několika balvanů a Samuel o chvílku později vyběhne ze stanu s pouzdrém přitisknutým k hrudi, až na pár škrábanců a modřin vyvázl jako zázrakem bez zranění. Ať je na tom externím disku cokoli, cení si toho víc než vlastního života, když tomu dal přednost před svým bezpečím. Připojí se k Ulrichovi, který ho zatáhne dál za kameny a něco vykřikne, asi zaslouženou nadávku.

Když se setkáme pohledem, beze slova se shodneme, že budeme čekat, a jakmile nastane vhodná příležitost, dáme se na útěk.

Stroje nakonec v palbě ustanou, ale pořád z dále slyším to jejich vrčení. Ulrich za nimi hodí pár granátů – asi hlavně aby odvedl jejich pozornost – a já využiju příležitosti a vyběhnu ke skrýši za balvany. V plánu sice bylo utéct, ale přece nepustím Samuela a Ulricha, abych si zachránila vlastní kůži.

Jakmile se octnu v otevřeném prostoru, uvědomím si svoji chybu. Zem kolem provrtává střelba a na mě se snese sprška ledu. Nezastavím se. Kdybych se zastavila, je po mně. Jedna kulka mě škrábne do ramene, ale běžím dál, věřím, že ošetření počká na později. Pokud nějaké později bude.

Odhadem střílím někam směrem ke strojům, nohama vířím sněh. Mezi rozeklanými stromy proudí energie a uslyším syčení smažících se drátů. *Jedna nula pro správnáky.*

Jakmile jsem v dosahu, Samuel mě popadne a stáhne za kameň. „Co to bylo?“ zakřičí pronikavě přeskakujícím hlasem. „Skoro ses nechala zabít! *Znovu!*“

„Skoro,“ zasípám, pořád ještě bez dechu. „Ale ne úplně. Můžeme to dohadování odložit?“

„Není čas!“ Ulrich musí skoro křičet, aby ho bylo přes hluk slyšet. Okamžitě si všimnu hlasu zastřeného bolestí a dojde mi, co se stalo – zasáhli ho. Střelili ho do boku, podle toho, jak se krčí, ale těžko říct, jak zlé to je, protože většinu krve nasakuje jeho tmavá bunda. „Běžte. Já je zabavím. Budu vás krýt.“

Zmocní se mě hrozný, neznámý pocit. V jeho pohledu hledám rozloučení, které nevysloví. „A kdo bude krýt tebe?“

Zavrtí hlavou. „O sebe se postarám.“

„Už teď krvácíš.“

„Ty taky.“

Zase nos. Zvednu ruku a zapatlám si rukavici od krve. *Sakra.* Doufala jsem, že to byla výjimka. Zjevně ještě zdaleka nejsem fit. To je teď vedlejší.

„Je to sebevražda. Bůhví, kolik jich tam je, a ty jsi sám. Sám a zraněný.“

„I tak vydám za pět strojů. Šest, když se zadaří.“

Ten vtípek mě z nějakého důvodu našte. Oči mě pálí.

„Ne,“ prohlásím neústupně. „Samueli, domluv mu.“

Ze Samuela s kajícím pohledem laně ale promluví rozum.

„Je to na Ulrichovi, Rhono. Má pravdu. Někdo musí zůstat vzadu, jinak všichni zemřeme.“

Odmítám nechat zvítězit chladné uvažování, pokud to znamená smrt jednoho z nás. Bezmocně pohlédnu na Ulricha.

„Musí to jít nějak jinak.“

„Jestli tě dostanou živého...“ začne Samuel.

„Nedostanou,“ ujistí ho Ulrich.

Nastane klid, kdy se stroje dobíjejí, a Ulrich nás oba postrčí směrem k nižšímu konci náspu, kde by se možná dalo vylézt.

„Běžte!“ přikáže.

Tělo mě zradí, pud sebezáchovy převáží nad vším ostatním. Jsme vrženi do otevřeného prostoru a na to, abychom se dostali nahoru, máme asi jen pár sekund, jinak zůstaneme dole navždy. Jedním žduchnutím Ulrich zavrhl všechny ostatní možnosti a sám sebe poslal na smrt.

Mizera jeden obětavý.

Svah je pevný, dá se po něm dobře lézt, ale přesto dvakrát uklouznu. Samuel byl asi v minulém životě veverka, protože se vyškrábe nahoru překvapivě hbitě a pak mi podá ruku. Načasuje to dokonale. V okamžiku, kdy se objeví stroje a sníh pod námi se zabarví červenými tečkami – zaměřovací sítí –, jsme mimo dostřel.

Mám čas se naposledy podívat na Ulricha a snažím se zapamatovat si jeho tvář a postoj. Nechci zapomenout na jeho statečnost.

Nechci zapomenout na něj.

Ulrich mě vidí, přikývne a překříží jednu ruku přes hrud. Nevím, co to znamená, ale tipla bych si. Zlomí mi to srdce.

Gesto mu opětuju a Samuel mě zatahá za rukáv. Musíme jít.

Běžíme. A běžíme. Nic jiného nám nezbyvá. Všechno naše vybavení je v táboře a taky skoro všechny zbraně. *A Ulrich.*

Bouře palby je za námi, ozývá se už jen z dálky. Když se zastavíme, abychom popadli dech, ustane. Místo kulek teď slyším nepravidelné bušení svého srdce. Každou vteřinu ticha musím uvažovat, jestli už Ulrich zemřel. Teď.

Nebo teď.

Nebo teď.

Dohání mě to k šílenství.

Pak se ozve výbuch a už uvažovat nemusím.

„Rád dělám věci pořádně,“ zašeptám sama k sobě.

Nemůžeme vědět, kolik strojů s sebou Ulrich vzal. Nepochybuj, že nějaké ano, ale je bezpečnější předpokládat, že ty zbylé se brzo vydají po našich stopách.

Rychle postupujeme lesem, obklopeni smutkem a ranní mlhou. Samuel nic neříká a já taky ne. Na žádnou smuteční řeč není čas. Připomenu si, že jsem Ulricha stejně ani neznala dost dobře na to, abych nějakou mohla pronést.

Když se ale Samuel nedívá, promnu si tváře a popotáhnu. Ve svém současném těle jsem sice Ulricha skoro neznala a neměla ho nijak v lásce, ale moje stará duše v něm musela mít přítele, protože mě teď zaplavuje smutek.

Samuel to má ještě horší. Ví, že by utrpení nikdy neporovnával, ale je to tak. Jeho štíhlá postava jako by teď měla ještě větší problémy s chůzí, občas zakopává jen tak, o nic. Ve tváři má zvláštní výraz, jako by to nedokázal pochopit. Volnou rukou si pořád utírá nos a mne oči.

„Je mi to líto. S Ulrichem,“ pronesu.

Přikývne a pokyvuje hlavou ještě dlouho. Rty má pevně semknuté, nepropouští svůj žal ven.

„Byl to můj kamarád,“ řekne nakonec. Nepatrný úsměv, který tohle prozření provází, je k uzoufání smutný. „Nevím...“

Nevím, jestli to věděl. Aspoň si nemyslím, že jsem mu to někdy řekl. Není to zvláštní? Pracovali jsme spolu roky, a já mu nikdy neřekl, že ho považuju za kamaráda.“

„No, on mi Ulrich zrovna nepřipadal jako ten typ člověka, který by si do deníčku v jednom kuse čmáral ‚Samuel plus Ulrich rovná se kamarádi na život a na smrt‘.“ Mluvit o něm v minulém čase je divné. Byl to člověk přítomnosti.

Samuel se krátce zasměje a znovu přikývne. Nemluví se mu lehko.

„Navíc jsem si jistá, že to věděl. Přece jenom, činy vydají za víc než slova. A na přátelství jsou potřeba dva. Pro jedno kvítí slunce nesvítí? Řekni mi, až se ti uleví, abych věděla, jaký máš vkus na přísloví.“

Na rtech mu cuká další úsměv, nebo je to možná úšklebek. „Díky, že se mě snažíš rozveselit.“

„Funguje to?“

„Jo,“ ujistí mě, i když oči má pořád zarudlé a vodnaté. Ví, že lže, ale dělám, že jsem se nechala převézt, a přestanu ho nutit do hovoru. Nevím, čeho jsem chtěla tím neurvalým pokusem o terapii dosáhnout; jako bych na pneumotorax nalepila náplast a poslala raněného pryč. *Všechno v pořádku. Není tu nic k vidění.* Tohle ale není jenom povrchová rána. Musí se prožít, překonat, procítnout všechny ten prostupující smutek. Samuel i Ulrich si to zaslouží: krátké období žalu.

Čas nakonec všechny rány nevyléčí, ale na cestu lesem to stačí. Jsme na druhé straně.

Nepatrná úleva. Už nemáme kam jít.

„Jaká je šance, že pomoc dorazí do pěti minut?“ zeptám se Samuela, zatímco hledím na zasněženou poustinu.

Zamžourá k šedému nebi. Udělám to samé. Přes řídkou vrstvu mraků svítí slunce ještě jasněji, takže je po té době strávené v lesním šeru nesnesitelně oslnivé. „Upřímně? Malá.“

„A co takhle neupřímně?“